

ΚΡΑΣΙ

Ἦ Ἀτῆμοὶ πορφυρόπεπλοι σκεπάζουν ἀπόψε τὰ μάτια μου καὶ γλυκὰ θολώνουν τὸ νοῦ μου. Χωρὶς κατεύθυνση ἢ σκέψη μου πλανιέται, ἀδέσποτη, ἀχαλίνωτη τυχοδιώχτρα πού γυρίζει σὰν λιγερόκορμη τσιγγάνα δόδε κεῖθε μὲ τὸ κόσκινο τῆς ἀδιαφορίας στὴ ράχι, σιγοτραγουδώντας κάποιο ριζικό. Μὰ δὲν ἀργεῖ νὰ τῆς σταματήση τὸν ἀξέγνοιαστό της δρόμο ἓνας μικρὸς γυάλινος πύργος πὺν κρατεῖ φυλακισμένο μέσα στὸ ἄσπρο του κρύσταλλο, σὰν κάποιο ὄνειρεμένο βασιλόπουλο, τὸ κόκκινο τῆς μέθης πιστό. Κ' ἔτσι ξαναμένη ἀπὸ τοὺς πορφυρόπεπλους ἀτμοὺς ἢ ρέμπελη τσιγγάνα θωρεῖ ἐρωτιάρικα κάτω ἀπὸ τὸ φῶς, τὰ χίλια βαθύχροα ρουμπίνια, τ' ἀπειρα φανταχτερὰ πετράδια πὺν σελαγίζουνε μιλώντας γιὰ κάποια τρολλή ὑπόσχεσι ξελογιάστρα πλανεύτρα, τῆς νειότης τὸ ξεμυάλισμα.

Μηχανικὰ γεμίζω τὸ ποτήρι μου ἀπὸ τὸ μάγο πιετό κ' ἠδονικὰ τὸ φέρνω στὰ χεῖλη μου. Πίνω, ξαναπίνω μὲ βαθειὰ κι' ἀργὴ ἀπόλαυσι' κι' ὁ νοῦς μου ζωντανεῖει τοὺς αἰώνιους, τοὺς ἀλησμόνητους στίχους τοῦ Baudelaire τὸ «Μεθᾶτε» καὶ τὸ τραγοῦδι τοῦ κρασιοῦ μὲς' τὰ μπουκάλια.

Κρασί, καλὸ κρασάκι πόση ὀμορφιά κλίνεις μέσ' τὴν ψυχὴ σου, καὶ πὼς μᾶς διοχετεύεις τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς· κι' ἀχόρταγα ἀντλοῦμε τὴ δύναμι ἀπ' τὶς ἀθάνατες πηγές σου. Καὶ κάτω ἀπ' τὴ γλυκεῖα νάρκη πὺν μοιάζει γλυκὸ θάνατο, ξεποστένουν οἱ κουρασμένες ψυχές σὰν κάτω ἀπὸ ἀλαφροῦσκιωτο τάφο δροσερό, ξεχνιώντας γιὰ λίγο τὰ βάσανα τῆς ζωῆς. Καὶ σὰν δροσιζεις τοὺς φλεγόμενους λάρυγγες καὶ τὶς πυροπολούμενες καρδιές κάνεις τὰ βαρεῖα ἀπὸ τὴ σκέψη μας μέτωπα, πετώντας τὸ ἀσήκωτο φορτίο τους, νὰ ὑψωνονται γελαστά, κ' ἠδονικὰ μισοκλεισμένα τὰ βλέφαρα μας νὰ ὀραματίζονται πάνω ἀπ' τὴ γῆ, πάνω ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους, μέσα στὴν πάχνη τοῦ χρόνου, τοὺς κόσμους πὺν πλάσαμε μὲ τὸ ὠραιότερο τοῦ εἶναι μας, τὰ λούλουδα πὺν σπείραμε μὲ τὸν ἄδολο σπόρο τῆς βαθύτερης ψυχῆς μας, ὅτι ζήσαμε, ἀγαπήσαμε βαθειὰ, ἔντονα πραγματικὰ καὶ πὺν μᾶς χάραξε στὸ διάβα του μὲ τὴν ἄσβηστη σφραγίδα τῆς ἀθάνατης στιγμῆς. Καὶ τότε σὰν κάτι νὰ λάμπη κάτω ἀπὸ τὰ βαρεῖα μας βλέφαρα, μαργαριτάρι τρεμάμενο

ἔτοιμο νὰ κυλήσῃ, γιατί νοιώθωμε πὼς μᾶς φέρνεις πιὸ κοντιὰ μὲ τὴν ἀλήθεια.

Μυστήριον τῆς λήθης μὰ πιὸ πολὺ τῆς θύμησης, πού χίλιες σπίθες ἀναβλύζουν ἀπὸ τ' ἀπὸ τὸ αἷμα σου, σπίθες καὶ φλόγες, φλόγες καὶ πυρκαϊές, πού μαγεύουν, ζαλίζουν, πυρπολοῦν, ἀποτεφρώνουν. Καλῶς βρέθηκες μπροστά μου ἀπόψε. Χαρὰ σ' ἐκείνους πού ξέρουν νὰ ζητήσουν τὴ χρυσή σου συντροφιά, πὼς τοὺς δίνεις τὰ μυστικά καὶ γλυκὺ τὸ σου φιλιά τὴν ὥρα πού τὰ χεῖλη τους ρουφᾶνε τὴν πνοή σου τὴ μυροβόλα, χωρὶς χυδαῖα νὰ θέλουν νὰ καταπιοῦν τὴ σάρκα σου. Πόσα μνηήματα δὲν τοὺς φέρνεις ἀπὸ τὰ βάθη τῶν μυστηρίων!...

Πόσες βαρεῖα μανταλωμένες θύρες δὲν ἀνοίγονται πού ἔμειναν χρόνια ἀποσκιασμένες μὲ τὴ σκουριά στὰ σίδερά τους καὶ ἀφίνεις κάποιους ἥλιους νὰ μποῦν στὰ βάθη τους φωτίζοντας ἀπόμερες κ' ὑγρὲς γωνίες καὶ φέροντάς τους τὴν πνοὴ καινούργιας ζωῆς, ἀπὸ καιρὸ νοσταλγημένης.

Οἱ ἄνθρωποι πού ζοῦνε τὴν πεθαμένη συνήθεια π' ὄνόμασαν Ζωή, καταπνίγοντας μ' ἐπιμέλεια τὸν ἐσώτερο ἄνθρωπο πού θέλει νὰ ζήσει ἐλεύτερα καὶ ἀπροσποίητα δὲ θέλησαν ποτὲ νὰ μποῦνε στῶν ναῶν σου τὰ ἱερά, ἢ καὶ ἂν ποτὲ πῆσαν σὰν βέβηλοι, πῆραν τὴν τιμωρία πού τοὺς ἄξιζε, γιατί φεύγοντας κυλίστηκαν στὸ βόρβορο χυδαῖα καὶ ἀνάξια.

Εἶσαι γιὰ τοὺς λίγους, τοὺς ἐκλεκτοὺς ἱεροφάντες, εἶσαι γιὰ κείνους πού καὶ μεγάλοι ἔμειναν παιδιὰ, βρίσκοντας σ' ἐσένα τὸ γέλιο τῆς ἄδολης χαρᾶς πού φωτίζει μαρμαμένα προσωπάκια καὶ κάποια ματάκια πού τὰ φόβισεν ἡ ὄψη τῆς ἀνθρώπινης κακίας.

Καλῶς βρέθηκες λοιπὸν ἀπόψε μπροστά μου κρασί, καλὸ κρασάκι, ἀλάφρωμα τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιάς μου ξύπνημα γλυκό. Ἡ ρέμπελη τσιγγάνα ἡ σκέψη μου, παραδομένη ἀπόψε στὴ μέθη τῶν φιλιῶν σου δὲν τώχει σκοπὸ νὰ ξεκολήσει ἀπ' τὸ πλευρό σου. Δοσμένη ὅλη στὰ χάδια σου στοχάζεται καὶ λέει μυστικά:

Ποτὲ νὰ μὴν ξημερώσει.